

ORZECZNICTWO EUROPEJSKIEGO TRYBUNAŁU PRAW CZŁOWIEKA W SPRAWACH PRZECIWKO POLSCE (I PÓŁROCZE 2022 ROKU)

W okresie od stycznia do czerwca 2022 roku Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu (dalej: Trybunał lub ETPCz) wydał **piętnaście wyroków w sprawach przeciwko Polsce**:

- ***Łakatosz przeciwko Polsce*** (skarga nr 27318/19) - wyrok z dnia 3 lutego 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 5 ust. 4 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (dalej: Konwencja);
- ***Rudnicki przeciwko Polsce*** (skarga nr 22647/19) - wyrok z dnia 3 lutego 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji;
- ***Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Polsce*** (skarga nr 1469/20) - wyrok z dnia 3 lutego 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji;
- ***Y przeciwko Polsce*** (skarga nr 74131/14) wyrok z 17 lutego 2022 r. - brak naruszenia art. 8 i 14 w zw. z art. 8 Konwencji;
- ***Nikoghosyan i Inni przeciwko Polsce*** (skarga nr 14743/17) - wyrok z dnia 3 marca 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 5 ust. 1 lit. f Konwencji;
- ***Grzęda przeciwko Polsce*** (skarga nr 43572/18) - wyrok z dnia 15 marca 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 6 Konwencji;
- ***Moga przeciwko Polsce*** (skarga nr 80606/17) - wyrok z 17 marca 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 8 Konwencji;
- ***Normantowicz przeciwko Polsce*** (skarga nr 65196/16) - wyrok z dnia 17 marca 2022 r. - brak naruszenia art. 3 Konwencji;
- ***Wyszyński przeciwko Polsce*** (skarga nr 66/12) - wyrok z dnia 24 marca 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji;
- ***Zubel przeciwko Polsce*** (skarga nr 10932/18) - wyrok z dnia 9 czerwca 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 5 ust. 1 Konwencji;
- ***Szewczykowie przeciwko Polsce*** (skarga nr 51832/13) - wyrok z dnia 9 czerwca 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 6 ust 1 Konwencji;
- ***Żurek przeciwko Polsce*** (skarga nr 39650/18) - wyrok z dnia 16 czerwca 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji;
- ***Skorupa przeciwko Polsce*** (skarga nr 44153/15) - wyrok z dnia 16 czerwca 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 3 Konwencji;
- ***A.B. i Inni przeciwko Polsce*** (skarga nr 42907/17 i in.) - wyrok z dnia 30 czerwca 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. art. 3 Konwencji art. 4 Protokołu nr 4 do Konwencji i art. 13 i art. 34 Konwencji;
- ***A.I. i Inni przeciwko Polsce*** (skarga nr 39028/17 i in.) - wyrok z dnia 30 czerwca 2022 r. - stwierdzenie naruszenia art. 3 Konwencji art. 4 Protokołu nr 4 do Konwencji i art. 13 Konwencji.

W sprawie ***Łakatosz przeciwko Polsce*** skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji z uwagi na nadmierną długość jego tymczasowego

aresztowania (przez okres 2 lat, 5 miesięcy i 19 dni) oraz art. 5 ust. 4 Konwencji z uwagi na brak bezzwłocznego rozpatrzenia jego zażalenia na postanowienie przedłużające tymczasowe aresztowanie (przez okres 4 miesięcy i pięciu dni). W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji Trybunał uznał skargę za niedopuszczalną i odrzucił ją zgodnie z art. 35 ust. 3 lit. a i ust. 4 Konwencji. Rząd złożył jednostronną deklarację dotyczącą skargi z art. 5 ust. 4 Konwencji. Trybunał zauważył, że jednostronna deklaracja nie stanowiła wystarczającej podstawy do stwierdzenia, że poszanowanie praw człowieka w rozumieniu Konwencji nie wymaga od Trybunału kontynuowania badania sprawy (art. 37 ust. 1 *in fine* Konwencji). W związku z tym odrzucił wniosek Rządu o skreślenie skargi i kontynuował badanie sprawy. Trybunał zauważył, iż zagadnienia leżące u podstaw ww. skargi są przedmiotem ugruntowanego orzecznictwa Trybunału ustalonego wyrokiem z dnia 24 marca 2015 r. w sprawie *Stettner przeciwko Polsce* (skarga nr 38510/06) oraz wyrokiem z dnia 28 marca 2000 r. w sprawie *Baranowski przeciwko Polsce* (skarga nr 28358/95). Trybunał stwierdził, że doszło do naruszenia prawa skarżącego z art. 5 ust. 4 Konwencji i nakazał wypłacenie skarżącemu kwoty 2 000 euro tytułem zadośćuczynienia.

W sprawie ***Rudnicki przeciwko Polsce*** skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji z uwagi na nadmierną długość jego tymczasowego aresztowania (przez okres 1 roku, 11 miesięcy i 10 dni). Trybunał zauważył, iż zagadnienia leżące u podstaw ww. skargi są przedmiotem ugruntowanego orzecznictwa Trybunału ustalonego wyrokiem z dnia 26 października 2000 r. w sprawie *Kudła przeciwko Polsce* (skarga nr 30210/96), wyrokiem z dnia 3 października 2006 r. w sprawie *McKay przeciwko Wielkiej Brytanii* (skarga nr 543/03), oraz wyrokiem z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie *Buzadji przeciwko Republice Mołdawii* (skarga nr 23755/07). Trybunał stwierdził, że obszerne dowody i złożoność sprawy nie mogą same w sobie uzasadniać całego okresu tymczasowego aresztowania. W takich sytuacjach władze muszą podać konkretne powody, dla których konieczne jest kontynuowanie tymczasowego aresztowania zamiast stosowania mniej restrykcyjnych środków zapobiegawczych. Mając na uwadze powyższe, Trybunał stwierdził, że chociaż powody podane przez władze krajowe mogły uzasadniać tymczasowe aresztowanie skarżącego, nie były one „istotne” i „wystarczające”, aby uzasadnić przedłużenie tymczasowego aresztowania skarżącego o prawie dwa lata. W ocenie Trybunału doszło do naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji, i w związku z tym nakazał wypłacenie skarżącemu kwoty 2 700 euro tytułem zadośćuczynienia.

Wyrok w sprawie ***Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Polsce*** (skarga nr 1469/20) dotyczy spółki, która wniosła pozew o odszkodowanie przeciwko Skarbowi Państwa, zaś w ostatniej instancji jej sprawę rozpoznał skład trzech sędziów Izby Cywilnej Sądu Najwyższego. Skarżąca podniosła zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji (prawo do rzetelnego procesu sądowego), wskazując, że kandydatury wszystkich sędziów rozpoznających jej sprawę przedstawiła Prezydentowi Krajowa Rada Sądownictwa utworzona po nowelizacji ustawy w 2017 r. Trybunał stwierdził, że doszło do naruszenia prawa skarżącej do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą, gwarantowanego przez art. 6 ust. 1 Konwencji, i nakazał wypłacenie jej kwoty

15 000 euro tytułem zadośćuczynienia, a także 3 000 euro tytułem zwrotu kosztów i wydatków.

Sprawa **Y przeciwko Polsce** (skarga nr 74131/14) dotyczyła osoby transseksualnej po korekcie płci z żeńskiej na męską, która uzyskała prawne uznanie płci. Skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 8 Konwencji (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego), wskazując na naruszenie jego prawa do prywatności z uwagi na fakt, że jego akt urodzenia nadal wskazywał płeć przypisaną przy urodzeniu oraz art. 14 Konwencji (zakaz dyskryminacji) z uwagi na to, że był dyskryminowany. Trybunał uznał, że skarżący nie wykazał, że poniósł jakiegokolwiek wystarczająco poważne negatywne konsekwencje lub trudności wynikające z faktu, że płeć przypisana przy urodzeniu jest nadal widoczna w formie adnotacji na jego akcie urodzenia. Trybunał stwierdził, że skarżący nie podał żadnych szczegółów, w jakim stopniu został dotknięty tą sytuacją. Trybunał ponadto zauważył, że skarga skarżącego na podstawie art. 14 Konwencji dotyczyła jego niemożności uzyskania nowego aktu urodzenia bez jakichkolwiek informacji o zmianie płci. Skarżący porównał swoją sytuację z sytuacją dzieci adoptowanych, którym wydaje się nowy akt urodzenia w przypadku pełnej adopcji. Zdaniem Trybunału sytuacje te nie są wystarczająco podobne, aby można je było ze sobą porównywać. Z uwagi na powyższe Trybunał uznał, że nie doszło do naruszenia artykułu 8 i 14 Konwencji.

Sprawa **Nikoghosyan i Inni przeciwko Polsce** (skarga nr 14743/17) dotyczyła zastosowania aresztu wobec rodziny ubiegającej się o azyl przez okres sześciu miesięcy bez zindywidualizowanej oceny ich szczególnej sytuacji i potrzeb.

Skarżący podnieśli zarzut naruszenia art. 5 ust. 1 lit. f Konwencji (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego), wskazując, iż zastosowanie aresztu wobec nich było środkiem arbitralnym oraz niezgodnym z wymogami konieczności i proporcjonalności. Skarżący twierdzili, że władze nie rozważyły żadnych alternatywnych i mniej rygorystycznych środków w celu zabezpieczenia ich obecności w Polsce do czasu zakończenia postępowania azylowego.

Trybunał skrytykował praktykę władz polegającą na stosowaniu aresztu wobec osób ubiegających się o status uchodźcy bez indywidualnej oceny ich szczególnej sytuacji lub potrzeb (zob. wyrok z 4 kwietnia 2017 r. w sprawie *Thimothawes przeciwko Belgii*, skarga nr 39061/11 oraz wyrok z 26 listopada 2015 r. w sprawie *Mahamed Jama przeciwko Malcie*, skarga nr 10290/13). Trybunał przypomniał, że zastosowanie aresztu wobec cudzoziemców jest możliwe jedynie po rozważeniu innych alternatywnych środków koniecznych do osiągnięcia zamierzonego celu. W szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy zastosowanie aresztu zarówno wobec dorosłych skarżących jak również ich dzieci przez okres prawie sześciu miesięcy nie było w ocenie Trybunału środkiem koniecznym. Ponadto Trybunał uznał, że fakt zatrzymania dzieci wymagał większej szybkości i staranności działania ze strony władz.

Z uwagi na powyższe Trybunał uznał, że doszło do naruszenia artykułu 5 ust. 1 lit. f Konwencji oraz nakazał wypłacenie skarżącym kwotę 15 000 euro tytułem zadośćuczynienia.

W sprawie **Grzęda przeciwko Polsce** (skarga nr 43572/18) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji (prawo do rzetelnego procesu sądowego)

oraz art. 13 (prawo do środka odwoławczego) z uwagi na przedterminowe wygaszenie z mocy prawa jego kadencji jako członka Krajowej Rady Sądownictwa. Trybunał stwierdził, że zgodnie z prawem krajowym, biorąc pod uwagę Konstytucję, orzecznictwo konstytucyjne i obowiązujące przepisy, skarżący miał prawo do ukończenia swojej czteroletniej kadencji w Krajowej Radzie Sądownictwa. Następnie Trybunał uznał, po pierwsze, że prawo podlega ochronie na podstawie art. 6 Konwencji, ponieważ Rząd nie udowodnił, że wykluczenie dostępu do sądu było obiektywnie uzasadnione, a po drugie, że tylko kontrola odwoławcza sądu może zagwarantować sędziom istotną ochronę przed arbitralnością, w jakim ma ona zastosowanie do przedmiotowej sprawy.

Trybunał podkreślił znaczenie mandatu KRS dla ochrony niezawisłości sędziów oraz związek między uczciwością nominacji sędziowskich a wymogiem niezawisłości sędziów. Z uwagi na powyższe, Wielka Izba Trybunału orzekła szesnastoma głosami do jednego, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji i uznała jednogłośnie, że nie jest konieczne badanie dopuszczalności i meritum skargi na podstawie art. 13 Konwencji. Wielka Izba Trybunału ponadto uznała, że stwierdzenie naruszenia stanowi samo w sobie wystarczające słuszne zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową poniesioną przez skarżącego oraz nakazała wypłacenie skarżącemu kwoty 30 000 euro tytułem zwrotu kosztów i wydatków. W sprawie tej sędzia K. Wojtyczek złożył zdanie odrębne stwierdzając, że w przedmiotowej sprawie art. 6 Konwencji nie mógł mieć zastosowania oraz dodatkowo miał zastrzeżenia do decyzji Izby o zrzeczeniu się jurysdykcji na rzecz Wielkiej Izby i decyzji Wielkiej Izby o nierozpatrywaniu sprzeciwu Rządu RP co do przekazania sprawy do W.I. Wyrok Wielkiej Izby Trybunału jest ostateczny.

W sprawie ***Moga przeciwko Polsce*** (skarga nr 80606/17) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 8 Konwencji (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego), wskazując, że polski sąd nie nakazał powrotu jego dzieci na podstawie Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, sporządzonej w Hadze w dniu 25 października 1980 r. (Dz.U. z 1995 r., Nr 108, poz. 528 – zwanej w dalszej części „Konwencją Haską”) oraz nie rozpoznał jego wniosku o powrót dzieci niezwłocznie (sąd rozpatrzył wniosek po 8 miesiącach). Trybunał zauważył, że pomimo obowiązku władz sądowych do podejmowania niezwłocznych działań w celu powrotu dzieci oraz pomimo, że art. 11 Konwencji Haskiej przewiduje sześciotygodniowy termin na rozpoznanie wniosku o powrót dzieci, między dniem wpłynięcia wniosku skarżącego o powrót dzieci do sądu rejonowego, a jego rozpoznaniem, upłynął okres ośmiu miesięcy. W konsekwencji, Trybunał stwierdził, że nie został spełniony wymagany w tej sytuacji wymóg niezwłoczności i obowiązek sprawnego działania w postępowaniu o powrót dzieci (zob. wyrok z dnia 21 lipca 2015 r. w sprawie *R.S. przeciwko Polsce*, skarga nr 63777/09). Ponadto Trybunał nie dostrzegł żadnych okoliczności mogących zwolnić sądy krajowe z obowiązku przestrzegania terminu wskazanego w Konwencji Haskiej i stwierdził, że ogólna długość postępowania nie była uzasadniona. W związku z tym Trybunał uznał, że władze sądowe nie zajęły się niniejszą sprawą, zgodnie z wymogami Konwencji Haskiej, w odniesieniu do tego rodzaju sprawy. Z uwagi na powyższe, Trybunał uznał, że doszło do naruszenia art. 8 Konwencji w trybie Konwencji Haskiej oraz nakazał wypłacenie skarżącemu kwotę 9 000 euro tytułem zadośćuczynienia i kwotę 5 000 euro tytułem zwrotu kosztów i wydatków.

W sprawie **Normantowicz przeciwko Polsce** (skarga nr 65196/16) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 3 Konwencji (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji (prawo do rzetelnego procesu sądowego) wskazując, że władze państwowe nie zapewniły w odpowiednim terminie skarżącemu – osadzonemu specjalnej potrzeby – dostępu do koniecznej operacji oraz zwlekały ponad rok przy rozpoznaniu jego wniosku o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, o którą ubiegał się ze względów zdrowotnych. Trybunał stwierdził, że władze państwowe wykazały wystarczającą staranność w podejmowaniu odpowiednich działań w celu zapewnienia skarżącemu operacji w szpitalu, który specjalizował się w złożonych schorzeniach kręgosłupa, oraz uważnie i stale monitorowały inne, liczne schorzenia skarżącego. Trybunał ponadto podzielił opinię władz, iż skarżący otrzymał w zakładzie karnym odpowiednią opiekę medyczną. Ponadto zauważył, że władze należyście zbadały kwestię zdadności skarżącego do odbywania kary pozbawienia wolności i bez zbędnej zwłoki rozpatrzyły jego wniosek o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, biorąc pod uwagę wyjątkowe okoliczności sprawy. Z uwagi na powyższe Trybunał uznał, że nie doszło do naruszenia artykułu 3 Konwencji oraz uznał, że nie jest konieczne badanie skargi skarżącego na podstawie art. 6 ust. 1 Konwencji.

W sprawie **Wyszyński przeciwko Polsce** (skarga nr 66/12) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 1 Protokołu nr 1 Konwencji (ochrona własności) z uwagi na brak przyznania skarżącemu przez władze krajowe słusznego odszkodowania za zajmowanie jego lokalu mieszkalnego przez najemcę bez ważnego tytułu prawnego. Skarżący jest właścicielem lokalu mieszkalnego. Jego lokal był zajmowany przez najemcę, który przez kilka lat nie płacił czynszu ani opłat eksploatacyjnych. W dniu 24 sierpnia 2007 r. sąd rejonowy wydał wyrok, w którym nakazał najemcy opuszczenie lokalu. Jednocześnie sąd okręgowy przyznał najemcy prawo do lokalu socjalnego od gminy i zdecydował, że obowiązek opuszczenia lokalu zostanie zawieszony do czasu, gdy gmina zapewni najemcy odpowiedni lokal. W dniu 22 czerwca 2012 r. gmina zaoferowała lokal socjalny najemcy. W dniu 13 sierpnia 2008 r. skarżący wniósł pozew o zapłatę odszkodowania przeciwko gminie. W dniu 16 września 2009 r. sąd rejonowy częściowo uwzględnił powództwo i nakazał wypłacić skarżącemu kwotę 21 971 złotych. Obie strony wniosły apelację od wyroku. W dniu 11 maja 2011 r. sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji i oddalił powództwo w całości. Skarżący wniósł skargę kasacyjną. W dniu 3 czerwca 2011 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej skarżącego do rozpoznania. Trybunał zauważył, że wykładnia prawa krajowego należy przede wszystkim do władz krajowych, a zwłaszcza sądów. Trybunał uznał, że wymagania, których spełnienia oczekiwał od skarżącego sąd okręgowy, a mianowicie dokonanie remontu mieszkania, oraz jego wynajęcie, były bardzo trudne do wykonania, ponieważ ich nałożenie stanowiło nadmierne obciążenie, co w konsekwencji prowadziło do oddalenia jego roszczenia odszkodowawczego. Trybunał stwierdził, że wymagania nałożone na skarżącego przez sądy krajowe w toku postępowania o odszkodowanie zasadniczo pozbawiły go prawa do naprawienia poniesionej przez niego szkody. Z uwagi na powyższe, Trybunał uznał, że doszło do naruszenia artykułu 1 Protokołu nr 1 Konwencji i nakazał wypłacenie

zadośćuczynienia w wysokości 14 600 euro oraz kwoty 5 720 euro tytułem zwrotu kosztów i wydatków.

W sprawie ***Szewczykowie przeciwko Polsce*** (skarga nr 51832/13) skarżący zarzucili naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji. Sądy krajowe zwolniły skarżących jedynie z części opłaty od apelacji (ponad kwotę 60 000 zł). W związku z brakiem wniesienia opłaty apelacja została odrzucona. Skarżący podnieśli, że ograniczyło to ich prawo dostępu do sądu. Trybunał wziął pod uwagę wysokość opłaty i sytuację finansową, w której znajdowali się skarżący. Stwierdził ponadto, iż nic nie wskazywało by dowody przedstawione przez skarżących w celu wykazania ich niezdolności do pokrycia kosztów wniesienia odwołania nie były wystarczające lub wiarygodne. Odnosząc się do uzasadnień postanowień sądów krajowych, Trybunał stwierdził, że nie wydaje się, aby sądy krajowe odpowiedziały na argumenty skarżących dotyczące ich niezdolności do pokrycia kosztów wniesienia apelacji. Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, że w wyniku decyzji sądów krajowych skarżący nie mieli możliwości rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy, Trybunał uznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji poprzez nieproporcjonalne ograniczenie prawa dostępu do sądu i zasądził na rzecz skarżących kwotę 7 800 euro tytułem zadośćuczynienia oraz 2 034 euro tytułem kosztów i wydatków.

W sprawie ***Zubel przeciwko Polsce*** (skarga nr 10932/18) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji z uwagi na nadmierną długość tymczasowego aresztowania. W niniejszej sprawie Trybunał zauważył, że tymczasowe aresztowanie skarżącego można podzielić na dwa odrębne okresy w celu oceny jego rzekomo nadmiernej długości na podstawie artykułu 5 ust. 3 Konwencji. Trybunał stwierdził, że przedłużające się tymczasowe aresztowanie skarżącego sądy krajowe konsekwentnie argumentowały prawdopodobieństwem ucieczki skarżącego oraz obawą, iż będzie utrudniał postępowanie. Trybunał uznał, że w niniejszej sprawie Rząd nie przedstawił argumentów, które mogłyby uzasadnić długość tymczasowego aresztowania skarżącego w rozpatrywanym okresie, który wyniósł łącznie dwa lata, dwa miesiące i dwadzieścia cztery dni. Mając na uwadze swoje ugruntowane orzecznictwo dotyczące art. 5 ust. 3 Konwencji (zob. wyrok z dnia 26 października 2000 r. w sprawie *Kudła przeciwko Polsce*, skarga nr 30210/96, wyrok z dnia 3 października 2006 r. w sprawie *McKay przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, skarga nr 543/03, wyrok z dnia 5 lipca 2016 r. *Buzadji przeciwko Republice Mołdawii*, skarga nr 23755/07 oraz wyrok z dnia 2 października 2007 r. w sprawie *Baranowski przeciwko Polsce*, skarga nr 39742/05), Trybunał stwierdził, że w przedmiotowej sprawie długość tymczasowego aresztowania skarżącego była nadmierna i doszło do naruszenia artykułu 5 ust. 3 Konwencji. Trybunał nie zasądził jednocześnie żadnej kwoty z tytułu zadośćuczynienia zgodnie z art. 41 Konwencji.

W sprawie ***Żurek przeciwko Polsce*** (skarga nr 39650/18) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 (prawo do rzetelnego procesu sądowego, prawo dostępu do sądu) oraz art. 13 (prawo do środka odwoławczego) Konwencji w związku z przedterminowym wygaszeniem z mocy prawa jego kadencji jako członka Krajowej Rady Sądownictwa, jak również zarzut naruszenia art. 10 Konwencji (wolność wyrażania opinii). Odnośnie art. 6 Konwencji, Trybunał uznał,

że prawo skarżącego do odbycia pełnej kadencji w KRS podlegało ochronie na podstawie art. 6 Konwencji. Trybunał stwierdził, że nie ma potrzeby oddzielnego badania dopuszczalności i zasadności skargi na podstawie art. 13 Konwencji, ponieważ jest ona zasadniczo taka sama jak skarga na podstawie art. 6 ust. 1. Odnośnie naruszenia art. 10 Konwencji Trybunał stwierdził, że skarżący, jako sędzia i członek/rzecznik KRS, miał nie tylko prawo, ale i obowiązek wypowiedzenia się w obronie rządów prawa i niezawisłości sędziowskiej. W związku z tym, w jego przypadku wymagany był wysoki stopień ochrony wolności słowa, jak również ścisła kontrola wszelkich ingerencji w jego prawa. Z uwagi na powyższe Trybunał stwierdził naruszenie przez Polskę art. 6 ust. 1 Konwencji oraz art. 10 Konwencji. Stwierdzenie naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji nastąpiło większością głosów w stosunku 6 do 1, zaś naruszenie art. 10 Konwencji stwierdzono jednomyślnie. Trybunał zasądził na rzecz skarżącego kwotę 15 000 euro tytułem naprawienia szkody niemajątkowej oraz 10 000 euro tytułem zwrotu kosztów. W sprawie tej sędzia K. Wojtyczek złożył zdanie częściowo odrębne stwierdzając, że w przedmiotowej sprawie art. 6 Konwencji nie mógł mieć zastosowania oraz odnośnie naruszenia art. 10 Konwencji zdaniem sędziego niektóre wypowiedzi skarżącego należą do kategorii wypowiedzi oficjalnych (prezentujących stanowisko KRS) i nie są objęte art. 10, niektóre należą do kategorii wypowiedzi nieurzędowych (wyrażających osobiste poglądy skarżącego), wyraźnie chronionych przez art. 10.

W sprawie **Skorupa przeciwko Polsce** (skarga numer 44153/20) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 3 Konwencji (wolność od tortur oraz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania) w związku z rzekomo złym traktowaniem skarżącego w czasie interwencji policji, polegającej na przewiezieniu go do izby wytrzeźwień w dniu 12 marca 2014 r. Trybunał wskazał, że ogólne zasady dotyczące skutecznego śledztwa zostały określone między innymi w wyroku z dnia 14 września 2014 r. w sprawie *Mocanu i Inni przeciwko Rumunii* (skarga nr 10865/09). Trybunał stwierdził, że władze krajowe nie przeprowadziły skutecznego śledztwa w sprawie wiarygodnych zarzutów skarżącego o złe traktowanie (zob. wyrok z dnia 13 lutego 2020 r. w sprawie *Ibrahimov i Mammadov przeciwko Azerbejdżanowi* (skarga numer 63571/16) oraz wyrok z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie *Mustafa Hajili przeciwko Azerbejdżanowi* (skarga numer 42119/12)). Trybunał uznał, że doszło zatem do naruszenia art. 3 Konwencji w jego części materialnej i proceduralnej. Wobec naruszenia art. 3 Konwencji zarówno w jego aspekcie materialnym, jak i proceduralnym Trybunał zasądził na rzecz skarżącego kwotę 5 000 euro tytułem słusznego zadośćuczynienia oraz 1 125 euro tytułem kosztów i wydatków.

Ponadto w pierwszym półroczu 2022 r. Trybunał opublikował 33 decyzje w sprawach przeciwko Polsce.

Decyzje opublikowane w dniu 13 stycznia 2022 r.:

- w sprawie **Gierczyńska i Inni przeciwko Polsce** (skarga nr 26955/19 i 29 innych skarg) - ugody, decyzja z dnia 9 grudnia 2021 r. o skreśleniu z listy spraw;

- w sprawie **Myśliwiec przeciwko Polsce** (skarga nr 568/19) - decyzja z 30 listopada 2021 r. o niedopuszczalności skargi.

Mając na uwadze podobny przedmiot skarg, Trybunał rozpoznał sprawę **Gierczyńska przeciwko Polsce** (skarga nr 26955/19) łącznie z dwudziestoma dziewięcioma innymi skargami: *Boczkowska przeciwko Polsce* (skarga nr 27520/19); *Chyla przeciwko Polsce* (skarga nr 27521/19); *Czarnecka przeciwko Polsce* (skarga nr 27522/19); *Ćwikliński przeciwko Polsce* (skarga nr 27523/19); *Fijałkowski przeciwko Polsce* (skarga nr 27524/19); *Gadomska-Kotzian przeciwko Polsce* (skarga nr 27525/19); *Gerula przeciwko Polsce* (skarga nr 27526/19); *Gierczyński przeciwko Polsce* (skarga nr 27527/19); *Grabowiecka przeciwko Polsce* (skarga nr 27528/19); *Grenda przeciwko Polsce* (skarga nr 27529/19); *Jóźwiak przeciwko Polsce* (skarga nr 27530/19); *Jóźwiak przeciwko Polsce* (skarga nr 27531/19); *Leszczyńska-Gerula przeciwko Polsce* (skarga nr 27532/19); *Małolepszy przeciwko Polsce* (skarga nr 27533/19); *Mazurkiewicz przeciwko Polsce* (skarga nr 27534/19); *Miłkowska przeciwko Polsce* (skarga nr 27535/19); *Olechowicz przeciwko Polsce* (skarga nr 27536/19); *Pietrosiuk przeciwko Polsce* (skarga nr 27537/19); *Sadowska przeciwko Polsce* (skarga nr 27538/19); *Siemasz przeciwko Polsce* (skarga nr 27539/19); *Sikorski przeciwko Polsce* (skarga nr 27540/19); *Skonieczna przeciwko Polsce* (skarga nr 27541/19); *Stachowska przeciwko Polsce* (skarga nr 27542/19); *Stachowski przeciwko Polsce* (skarga nr 27543/19); *Szymczak przeciwko Polsce* (skarga nr 27544/19); *Żbikowska przeciwko Polsce* (skarga nr 27545/19); *Żbikowski przeciwko Polsce* (skarga nr 27546/19); *Hryckiewicz przeciwko Polsce* (skarga nr 28754/19); *Wyszyński przeciwko Polsce* (skarga nr 28759/19). Wszystkie skargi dotyczyły zarzutu naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z uwagi na przewlekłość postępowań cywilnych oraz art. 13 Konwencji z uwagi na brak skutecznego środka odwoławczego w prawie krajowym. W sprawach tych strony zawarły ugody. Rząd przyznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z powodu nadmiernej długości postępowania, jak również naruszenia art. 13 Konwencji z powodu braku skutecznego środka odwoławczego oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącym zadośćuczynień w wysokości od 2 964 euro do 4 446 euro. Trybunał zatwierdził powyższe ugody uznając, że ich warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów i przyznał skarżącym kwoty w wysokości od 2 964 euro do 4 446 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skarg nie jest uzasadnione. Skargi zostały skreślone z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

W sprawie **Myśliwiec przeciwko Polsce** (skarga nr 568/19) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji z uwagi na nadmierną długość tymczasowego aresztowania (1 rok i 10 miesięcy), a także podniósł, że zabezpieczenie jego mienia było arbitralne i zostało wykorzystane wyłącznie w celu uniemożliwienia mu złożenia poręczenia majątkowego. Powołując się na art. 8 Konwencji podniósł również, że pozbawiono go osobistego kontaktu z synami przez znaczny okres czasu. W dniu 1 grudnia 2016 r. prokurator okręgowy postawił skarżącemu zarzut utworzenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, której celem było popełnienie przestępstw skarbowych (w szczególności poprzez udział w tzw. „karuzeli VAT”). Zarzucono mu także nielegalne posiadanie broni palnej, składanie fałszywych oświadczeń podatkowych oraz kilkakrotne wystawienie nieprawdziwych faktur. W dniu 30

marca 2017 r. sąd rejonowy zastosował tymczasowe aresztowanie skarżącego od dnia jego zatrzymania, od którego odwołał się on bezskutecznie. Tymczasowe aresztowanie było przedłużane kilkakrotnie. W dniu 28 czerwca 2019 r. skarżący został zwolniony z aresztu tymczasowego po złożeniu poręczenia majątkowego. W dniu 28 listopada 2017 r. obrońca skarżącego złożył wniosek, w którym zwrócił się do prokuratora o umożliwienie skarżącemu komunikowania się z jego małoletnimi dziećmi, który to wniosek nie został uwzględniony. Następnie skarżący jeszcze kilkakrotnie bezskutecznie wnosił o umożliwienie widzeń z dziećmi. W dniu 13 grudnia 2018 r. sąd okręgowy zezwolił skarżącemu na kontakt telefoniczny z synami. Trybunał zauważył, że skarżący nie przedstawił w niniejszej sprawie pełnych informacji a tym samym wprowadził Trybunał w błąd co do istotnych okoliczności sprawy, co może stanowić nadużycie prawa do skargi, zwłaszcza gdy nie przedstawiono dostatecznego wyjaśnienia ich nieujawnienia (zob. między innymi *Gross przeciwko Szwajcarii* [GC], skarga nr 67810/10). Biorąc pod uwagę zakres i wagę zatrzymanych informacji, Trybunał podtrzymał zarzut wstępny Rządu, że zachowanie skarżącego stanowiło nadużycie prawa do skargi w rozumieniu art. 35 ust. 3 lit. a Konwencji. Z tych powodów Trybunał jednogłośnie uznał skargę za niedopuszczalną.

Decyzje opublikowane w dniu 10 lutego 2022 r.:

- w sprawie ***Bącałska przeciwko Polsce*** (skarga nr 1478/14) - decyzja z dnia 20 stycznia 2022 r. o skreśleniu skargi z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. a Konwencji;
- w sprawie ***Flaga i Inni przeciwko Polsce*** (skarga nr 5197/20 i 4 inne skargi) - ugody, decyzja z dnia 20 stycznia 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie ***Nesterowicz Giza i Inni przeciwko Polsce*** (skarga nr 49550/19 i 5 innych skarg) - ugody, decyzja z dnia 20 stycznia 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie ***Szczypiński przeciwko Polsce*** (skarga nr 67607/17) - decyzja z dnia 18 stycznia 2022 r. o niedopuszczalności skargi.

Mając na uwadze podobny przedmiot skarg, Trybunał rozpoznał sprawę ***Flaga przeciwko Polsce*** łącznie z czterema innymi skargami: *Jezierscy przeciwko Polsce* (skarga nr 7494/20); *Kłucińska przeciwko Polsce* (skarga nr 18047/20); *Studziński przeciwko Polsce* (skarga nr 24903/20); *Palicki przeciwko Polsce* (skarga nr 41051/20). Skarżący podnieśli zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z uwagi na przewlekłość postępowań cywilnych oraz art. 13 Konwencji z uwagi na brak skutecznego środka odwoławczego w prawie krajowym. W sprawach tych strony zawarły ugody. Rząd przyznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z powodu nadmiernej długości postępowania, jak również art. 13 Konwencji z powodu braku skutecznego środka odwoławczego oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącym zadośćuczynień w wysokości od 1 880 euro do 5 930 euro. Trybunał zatwierdził powyższe ugody uznając, że ich warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów i przyznał skarżącym kwoty w wysokości od 1 880 euro do 5 930 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skarg nie jest uzasadnione. Skargi zostały skreślone z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

Z uwagi na podobny przedmiot skarg Trybunał rozpoznał sprawę **Nesterowicz Giza przeciwko Polsce** łącznie z pięcioma innymi skargami: *Falkowicz przeciwko Polsce* (skarga nr 57038/19); *Sztompka przeciwko Polsce* (skarga nr 7541/20); *Klimczewski przeciwko Polsce* (skarga nr 14333/20); *Hamerski przeciwko Polsce* (skarga nr 24645/20); *Hadaś przeciwko Polsce* (skarga nr 32864/20). Skarżący podnieśli zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z uwagi na przewlekłość postępowań karnych oraz art. 13 Konwencji z uwagi na brak skutecznego środka odwoławczego w prawie krajowym. W sprawach tych strony zawarły ugody. Rząd przyznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z powodu nadmiernej długości postępowania, jak również art. 13 Konwencji z powodu braku skutecznego środka odwoławczego oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącym zadośćuczynień w wysokości od 1 510 euro do 7 410 euro. Trybunał zatwierdził powyższe ugody uznając, że ich warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów i przyznał skarżącym kwoty w wysokości od 1 510 euro do 7 410 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skarg nie jest uzasadnione. Skargi zostały skreślone z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

Decyzja opublikowana w dniu 24 lutego 2022 r.:

- w sprawie **Pawlik przeciwko Polsce** (skarga nr 13389/18) - decyzja z 3 lutego 2022 r. o skreśleniu z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. a Konwencji.

Decyzja opublikowana w dniu 3 marca 2022 r.:

- w sprawie **Wrzesień przeciwko Polsce** (skarga nr 32362/12) - decyzja z dnia 8 lutego 2022 r. o niedopuszczalności skargi.

W sprawie **Wrzesień przeciwko Polsce** (skarga nr 32362/12) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 6 ust. 3 lit. c Konwencji, wskazując, że doszło do naruszenia jego prawa do obrony, gdyż w postępowaniu karnym przed sądem pierwszej instancji nie był reprezentowany przez obrońcę, a w postępowaniu apelacyjnym jego obrońca przedstawił zaświadczenie, że w czasie postępowania przed sądem pierwszej instancji skarżący leczył się psychiatrycznie. Trybunał stwierdził, że nie doszło do naruszenia prawa skarżącego do bronięcia się osobiście lub przez ustanowionego przez siebie obrońcę, albowiem w trakcie postępowania, z wyjątkiem pierwszej instancji, był on reprezentowany przez właściwego pełnomocnika. Trybunał stwierdził ponadto, że z powodów, których skarżący nie przedstawił, nie przedłużył on pełnomocnictwa obrońcy w chwili wszczęcia postępowania w pierwszej instancji i nie przedstawił sądowi żadnych dowodów niezbędnych do rozpatrzenia jego wniosku o zwolnienie z kosztów sądowych. Wobec powyższego Trybunał stwierdził, że skarga jest w sposób oczywisty bezzasadna i uznał ją za niedopuszczalną.

Decyzja opublikowana w dniu 17 marca 2022 r.:

- w sprawie **Smith przeciwko Polsce** (skarga nr 38923/19) - ugoda, decyzja z dnia 24 lutego 2022 r. o skreśleniu z listy spraw.

W sprawie **Smith przeciwko Polsce** skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji z uwagi na dziewięciodniową zwłokę w postawieniu go przed sędzią po przekazaniu go władzom polskim. W sprawie tej strony zawarły ugodę. Rząd przyznał, że doszło do naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji z powodu zwłoki w postawieniu skarżącego przed sędzią po przekazaniu go władzom polskim oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącemu zadośćuczynienia w wysokości 5 000 euro. Trybunał zatwierdził powyższą ugodę uznając, że jej warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów i przyznał skarżącemu kwotę w wysokości 5 000 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione. Skarga została skreślona z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

Decyzje opublikowane w dniu 31 marca 2022 r.:

- w sprawie **Jaroszczak przeciwko Polsce** (skarga nr 16602/21) - ugodą, decyzja z 10 marca 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie **Krotofil i Inni przeciwko Polsce** (skargi nr 51044/19 i in.) - deklaracje jednostronne, decyzja z 10 marca 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie **Obremski i Inni przeciwko Polsce** (skarga nr 52386/19 i in.) - deklaracje jednostronne, decyzja z 10 marca 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie **Szlezingier przeciwko Polsce** (skarga nr 37370/17) - decyzja z 10 marca 2022 r. o skreśleniu skargi z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. a Konwencji;
- w sprawie **Touahri przeciwko Polsce** (skarga nr 46971/20) - ugodą, decyzja z 10 marca 2022 r. o skreśleniu z listy spraw.

W sprawie **Jaroszczak przeciwko Polsce** (skarga nr 16602/21), skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 Konwencji (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) z uwagi na odmowę udzielenia mu zezwolenia na opuszczenie jednostki penitencjarnej w związku z ceremonią pogrzebową ojca adopcyjnego. W sprawie tej strony zawarły ugodę. Rząd przyznał, że doszło do naruszenia art. 8 ust. 1 Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącemu słusznego zadośćuczynienia w wysokości 2 500 euro. Trybunał zatwierdził powyższą ugodę uznając, że jej warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów i przyznał skarżącemu kwotę w wysokości 2 500 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione. Skarga została skreślona z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

Mając na uwadze podobny przedmiot skarg, Trybunał rozpoznał sprawę **Krotofil przeciwko Polsce** łącznie z czterema innymi skargami: *Tyrka przeciwko Polsce* (skarga nr 15878/20); *Zimny przeciwko Polsce* (skarga nr 26025/20); *Ławruszko przeciwko Polsce* (skarga nr 27424/20); *Nawrot przeciwko Polsce* (skarga nr 32838/20). Skarżący podnieśli zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z uwagi na przewlekłość postępowań cywilnych oraz art. 13 Konwencji z uwagi na brak skutecznego środka odwoławczego w prawie krajowym. W sprawie tej Rząd złożył deklaracje jednostronne, w których przyznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 oraz art. 13 Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia

skarżącym kwot w wysokości od 1 540 euro do 2 620 euro tytułem zadośćuczynienia. Trybunał uznał, że warunki deklaracji są zgodne z przepisami Konwencji i jej Protokołów i nakazał wypłacenie skarżącym kwot w wysokości od 1 540 euro do 2 620 euro tytułem zadośćuczynienia stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skarg nie jest uzasadnione i skorzystał z prawa do wykreślenia skarg z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. c Konwencji.

Z uwagi podobny przedmiot skarg Trybunał rozpoznał sprawę **Obremski przeciwko Polsce** (skarga nr 52386/19) łącznie z dwiema innymi skargami: *Popowski przeciwko Polsce* (skarga nr 62126/19); *Możdżonek przeciwko Polsce* (skarga nr 6238/20). Skarżący podnieśli zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z uwagi na przewlekłość postępowań karnych oraz art. 13 Konwencji z uwagi na brak skutecznego środka odwoławczego w prawie krajowym. W sprawie tej Rząd złożył deklaracje jednostronne, w których przyznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 oraz art. 13 Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącym kwot w wysokości od 1 760 euro do 4 210 euro tytułem zadośćuczynienia. Trybunał uznał, że warunki deklaracji są zgodne z przepisami Konwencji i jej Protokołów i nakazał wypłacenie skarżącym kwot w wysokości od 1 760 euro do 4 210 euro tytułem zadośćuczynienia stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skarg nie jest uzasadnione i skorzystał z prawa do wykreślenia skarg z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. c Konwencji.

W sprawie **Touahri przeciwko Polsce** (skarga nr 46971/20) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 5 ust. 4 Konwencji (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) w związku z rzekomymi niedociągnięciami kontroli sądowej polegającymi na rozpoznaniu jedynie jednego z trzech zażaleń wniesionych przez jego obrońców w ramach, których skarżący starał się zakwestionować legalność tymczasowego aresztowania. W sprawie tej strony zawarły ugodę. Rząd przyznał, że doszło do naruszenia art. 5 ust. 4 Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącemu zadośćuczynienia w wysokości 6 500 euro. Trybunał zatwierdził powyższą ugodę uznając, że jej warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów i przyznał skarżącemu kwotę w wysokości 6 500 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione. Skarga została skreślona z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

Decyzja opublikowana w dniu 14 kwietnia 2022 r.:

- w sprawie **Lebedenko-Korol przeciwko Polsce** (skarga nr 70770/16) - decyzja z dnia 24 marca 2022 r. o skreśleniu skargi z listy zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. a Konwencji.

Decyzje opublikowane w dniu 28 kwietnia 2022 r.:

- w sprawie **Łęcka przeciwko Polsce** (skarga nr 44343/14) - decyzja z dnia 29 marca 2022 r. o niedopuszczalności skargi;
- w sprawie **Krupowicz i Rynkiewicz przeciwko Polsce** (skarga nr 13248/13) - decyzja z dnia 22 marca 2022 r. o niedopuszczalności skargi.

W sprawie **Łęcka przeciwko Polsce** skarżąca zarzuciła naruszenie art. 6 ust. 1 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji z uwagi na fakt, że istotna część uzasadnienia wyroku wydanego w 2014 r. w sprawie, w której była stroną, została skopiowana i wklejona z uzasadnienia wyroku wydanego w innej sprawie. Trybunał zauważył, że błąd w uzasadnieniu wyroku popełniony przez sekretariat sądu wywołał u skarżącej poczucie niesprawiedliwości. Jednak nie miał on żadnych konsekwencji prawnych dla skarżącej. Sentencja spornego wyroku nie była dotknięta błędem, a orzeczenie wydał sąd ostatniej instancji. Błąd nie miał zatem żadnego wpływu na prawo skarżącej do odwołania. Ponadto skarżąca otrzymała w międzyczasie prawidłowy wyrok wraz z przeprosinami sądu, a władze podjęły kroki w celu usprawnienia sądowego systemu powiadamiania o wyrokach. W związku z powyższym Trybunał uznał, że skarga jest w sposób oczywisty nieuzasadniona i oddalił ją zgodnie z art. 35 ust. 3 lit. a i 4 Konwencji.

W sprawie **Krupowicz i Rynkiewicz przeciwko Polsce** skarżący zarzucili naruszenie art. 6 ust. 1 i 3 lit. c Konwencji, wskazując, że wyrok skazujący ich na karę 15 lat pozbawienia wolności był oparty w decydującym stopniu na zeznaniach pięciu anonimowych świadków. Trybunał zauważył, że zachowanie anonimowości świadków było motywowane odczuwaną przez nich obawą, popartą konkretnymi i obiektywnymi przesłankami (m.in. charakterem zarzucanego skarżącym przestępstwa i deklarowanym przez jednego ze skarżących zamiarem dokonania zemsty na świadkach). Ponadto sądy krajowe rozważyły, czy środki przyjęte w celu ochrony tożsamości świadków były proporcjonalne do grożącego im niebezpieczeństwa. Trybunał wskazał również na fakt, że sądy krajowe oparły się nie tylko na zeznaniach anonimowych świadków, ale na całym posiadanym materiale dowodowym. Skarżący mogli przesłuchać świadków w warunkach zachowujących ich anonimowość, a zarzut dotyczący rzekomej niespójności zeznań został rozpoznany przez sądy krajowe i odrzucony. Trybunał zauważył ponadto, że ustalenia sądów niższej instancji dotyczące winy skarżących, były badane przez Sąd Najwyższy, który oddalił złożone przez skarżących kasacje. W związku z powyższym Trybunał uznał, że skarga jest w sposób oczywisty nieuzasadniona i oddalił ją zgodnie z art. 35 ust. 3 lit. a i 4 Konwencji.

Decyzje opublikowane w dniu 5 maja 2022 r.:

- w sprawie **Hołda przeciwko Polsce** (skarga nr 53554/18) - decyzja z dnia 7 kwietnia 2022 r. o skreśleniu skargi z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. a Konwencji;
- w sprawie **Bordarycki przeciwko Polsce** (skarga nr 43931/19) - ugoda, decyzja z dnia 7 kwietnia 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie **Śliwczyński i Szternel przeciwko Polsce** (skarga nr 2244/14) - decyzja z dnia 29 marca 2022 r. o niedopuszczalności skargi.

W sprawie **Bordarycki przeciwko Polsce** skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 3 Konwencji z uwagi na długotrwałe stosowanie reżimu więzienia szczególnie niebezpiecznego. W sprawie tej strony zawarły ugodę, na mocy której skarżący zgodził się na zrzeczenie się wszelkich dalszych roszczeń przeciwko Polsce, natomiast Rząd przyznał, że doszło do naruszenia art. 3 Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącemu zadośćuczynienia w wysokości 5 000

euro. Trybunał zatwierdził powyższą ugodę uznając, że jej warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów i przyznał skarżącemu kwotę w wysokości 5 000 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione. Skarga została skreślona z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

W sprawie **Śliwczyński i Szternel przeciwko Polsce** skarżący podnieśli zarzut naruszenia art. 10 Konwencji z uwagi na rzekome naruszenie ich prawa do wolności wyrażania opinii poprzez wydanie wyroku skazującego za przestępstwo z art. 241 § 2 Kodeksu karnego polegające na rozpowszechnianiu informacji z rozpraw sądowych prowadzonych z wyłączeniem jawności. Trybunał zauważył, że istnieje jasne i obszerne orzecznictwo dotyczące skarg związanych z prawem do wolności wyrażania opinii w tym dotyczące wolności prasy, które są określone w sprawach *Satakunnan Markkinapörssi Oy i Satamedia Oy przeciwko Finlandii* (skarga nr 931/13, wyrok z dnia 27 czerwca 2017 r.) oraz w sprawie *Von Hannover przeciwko Niemcom* (nr skarg 40660/08 i 60641/08, wyrok z dnia 7 lutego 2021 r.). Trybunał stwierdził, że powody, na których oparły się sądy krajowe, były odpowiednie i wystraszające dla celów art. 10 Konwencji. W związku z powyższym Trybunał uznał, że skarga jest niedopuszczalna i w sposób oczywisty nieuzasadniona w rozumieniu art. 35 ust. 3 Konwencji i odrzucił ją zgodnie z art. 35 ust. 4 Konwencji.

Decyzja opublikowana w dniu 19 maja 2022 r.:

- w sprawie **Krzysztofiak przeciwko Polsce** (skarga nr 15355/14) - decyzja z dnia 26 kwietnia 2022 r. o niedopuszczalności skargi zgodnie z art. 35 ust. 3 lit. a i ust. 4 Konwencji.

Decyzje opublikowane w dniu 25 maja 2022 r.:

- w sprawie **W.B. przeciwko Polsce** (skarga nr 689/20) - decyzja z dnia 5 maja 2022 r. o skreśleniu skargi z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. a Konwencji;
- w sprawie **AO przeciwko Polsce** (skarga nr 51395/20) - decyzja z dnia 5 maja 2022 r. o skreśleniu skargi z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. a Konwencji.

Decyzja opublikowana w dniu 2 czerwca 2022 r.:

- w sprawie **Zwierz przeciwko Polsce** (skarga nr 69950/14) - decyzja z dnia 3 maja 2022 r. o niedopuszczalności skargi.

Sprawa **Zwierz przeciwko Polsce** (skarga nr 69950/14) dotyczyła męża skarżącej, cierpiącego na zaawansowaną białaczkę, który doznał nagłego ataku wymagającego przeprowadzenia transfuzji krwi. Ostatecznie po przetransportowaniu go do dwóch szpitali po kilku godzinach zmarł. Skarżąca podniosła zarzut naruszenia art. 2 Konwencji z uwagi na doprowadzenie do śmierci jej męża w wyniku popełnienia błędów i zaniedbań lekarskich polegających na nieprzeprowadzeniu transfuzji krwi, co było bezpośrednią przyczyną zgonu. Ponadto skarżąca zarzuciła, że śledztwo w sprawie karnej nie spełniało

minimalnych standardów skutecznego dochodzenia w sprawie m.in. z uwagi na fakt, iż trwało ponad 5 lat oraz nie zostały ustalone wszystkie okoliczności związane z leczeniem jej męża. Trybunał przypominał, że ogólne zasady wynikające z art. 2 Konwencji dotyczące materialnych i proceduralnych zobowiązań Państw Członkowskich w zakresie opieki zdrowotnej zostały określone w wyroku Wielkiej Izby z dnia 19 grudnia 2017 r. w sprawie *Lopes de Sousa Fernandes przeciwko Portugalii* (skarga nr 56080/13), zgodnie z którym Państwo Członkowskie po błędzie medycznym ma obowiązek przeprowadzić szybkie i skuteczne postępowanie. Trybunał zauważył, że biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, nie ma wątpliwości, że śmierć męża skarżącej nie została spowodowana umyślnie. Uznał, że obowiązek pozwanego państwa wynikający z art. 2 Konwencji, polegający na zapewnieniu skutecznego wdrożenia prawa krajowego, które chroni prawo do życia, może co do zasady zostać wykonany poprzez odpowiedzialność cywilną i zadośćuczynienie. Trybunał stwierdził przy tym, że sąd krajowy nie popełnił żadnego oczywistego błędu w ocenie, uznając, że władze regionalne nie mogą być pociągnięte do odpowiedzialności za niedociągnięcia organizacyjne szpitali. W związku z tym Trybunał zgodził się, że sądy krajowe wzięły pod uwagę wszystkie okoliczności związane ze śmiercią męża skarżącej i uznały w istocie naruszenie art. 2 Konwencji. W związku z powyższym Trybunał uznał skargę w zakresie art. 2 Konwencji za niedopuszczalną. Z powyższych powodów skarga ta została odrzucona zgodnie z artykułem 35 ust. 4 Konwencji.

Decyzja opublikowana w dniu 9 czerwca 2022 r.:

- w sprawie ***Gajewska-Frechon przeciwko Polsce*** (skarga nr 71419/16) - deklaracja jednostronna, decyzja z dnia 19 maja 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie ***Gajowczyk przeciwko Polsce*** (skarga nr 42457/19) - decyzja z dnia 19 maja 2022 r. o skreśleniu skargi z listy zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. a Konwencji;
- w sprawie ***Łukawski przeciwko Polsce*** (skarga nr 63377/19) - ugoda, decyzja z dnia 19 maja 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie ***S. i Inni przeciwko Polsce*** (skarga nr 38342/19) - deklaracja jednostronna, decyzja z dnia 19 maja 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie ***Sienkiewicz-Woskowicz przeciwko Polsce*** (skarga nr 32512/20) - ugoda, decyzja z dnia 19 maja 2022 r. o skreśleniu z listy spraw.

W sprawie ***Gajewska-Frechon przeciwko Polsce*** (skarga nr 71419/16) skarżąca podniosła zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z uwagi na przewlekłość postępowania cywilnego (postępowanie trwało blisko 14 lat) oraz art. 13 Konwencji z uwagi na brak skutecznego środka odwoławczego w prawie krajowym. W sprawie tej Rząd złożył deklarację jednostronną, w której przyznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 oraz art. 13 Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącej kwoty 5 240 euro tytułem zadośćuczynienia. Rząd wezwał również Trybunał do skreślenia skargi z listy spraw zgodnie z artykułem 37 ust. 1 lit. c Konwencji. Trybunał zaznaczył, że zagadnienia leżące u podstaw ww. skargi są przedmiotem ugruntowanego orzecznictwa Trybunału ustalonego

wyrokiem z dnia 7 lipca 2015 r. w sprawie Rutkowski i Inni przeciwko Polsce (skarga nr 72287/10, 13927/11 oraz 46187/11). Trybunał uznał, że warunki deklaracji są zgodne z przepisami Konwencji i jej Protokołów i nakazał wypłacenie skarżącej kwoty 5 240 euro tytułem zadośćuczynienia stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione i skorzystał z prawa do wykreślenia skargi z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. c Konwencji.

W sprawie **Łukawski przeciwko Polsce** (skarga nr 63377/19) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 8 Konwencji (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego), w związku z przeszukaniem jego mieszkania w kontekście prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego oraz zajęcia urządzeń elektronicznych, które zawierały korespondencję z jego obrońcą w innych postępowaniach karnych. W sprawie tej strony zawarły ugodę. Rząd przyznał, że doszło do naruszenia ww. przepisu Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącemu kwoty 4 000 euro tytułem zadośćuczynienia. Trybunał zatwierdził powyższą ugodę uznając, że jej warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów oraz przyznał skarżącemu kwotę 4 000 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione. Skarga została skreślona z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

W sprawie **S. i Inni przeciwko Polsce** (skarga nr 38342/19) skarżący podnieśli zarzut naruszenia art. 2 Konwencji (prawo do życia) w związku z niezapewnieniem przez władze krajowe skutecznej ochrony osoby z najbliższej rodziny skarżących, która zginęła z rąk jej byłego męża, oraz artykułu 3 (zakaz tortur) w odniesieniu do rzekomego niepodjęcia przez polskie władze odpowiednich środków w celu ochrony pierwszego i drugiego skarżącego z powodu złego traktowania, któremu zostali poddani przez ojca. Sprawa dotyczyła zabójstwa kobiety przez męża. Poczynając od 5 czerwca 2004 r. zmarła wielokrotnie wzywała Policję w związku z aktami przemocy, jakich dopuszczał się jej mąż wobec niej, zwykle gdy był pod wpływem alkoholu. Dnia 5 czerwca 2004 r. założono jej tzw. niebieską kartę, co miało spowodować objęcie rodziny monitoringiem i wsparciem ze strony odpowiednich służb. Policjantka, asystentka zespołu ds. nieletnich i patologii sekcji prewencji Komendy Miejskiej Policji, prowadząca działania w tej sprawie kilkakrotnie kontaktowała się ze zmarłą i wiedziała o kolejnych interwencjach Policji podejmowanych w związku z awanturami wszczynanymi przez męża. Kobieta mimo, iż bała się reakcji męża, ostatecznie zawiadomiła właściwe organy o fakcie znęcania się przez niego nad nią i nad dziećmi. W zawiadomieniu z 19 listopada 2004 r. wskazała, że mąż poniżał ją, ubliżał jej, popychał, wykręcał ręce, bił po twarzy i niejednokrotnie świadkami tego były ich dzieci, które stawały w jej obronie, oraz że mimo założenia mężowi „niebieskiej karty i częstych interwencji Policji jego zachowanie pogarsza się. Zawiadomienie to wpłynęło do Prokuratury Rejonowej dnia 23 listopada 2004 r. W tej sprawie nie podjęto czynności, albowiem 24 listopada 2004 r. kobieta została pozbawiona życia przez jej męża. Sprawa o znęcanie została połączona do wspólnego prowadzenia ze sprawą o zabójstwo kobiety przeciwko jej mężowi. Dnia 10 czerwca 2005 r. do sądu okręgowego wpłynął akt oskarżenia przeciwko mężowi. Dnia 17 stycznia 2006 r. skarżący został uznany winnym znęcania fizycznego i psychicznego nad żoną, od maja 2004 r. do 24 listopada 2004 r., które polegało m.in. na groźeniu jej pozbawieniem życia, oraz że 24 listopada 2004 roku pozbawił ją życia, za co sąd

wymierzył mu karę 20 lat pozbawienia wolności. Wyrok uprawomocnił się 11 kwietnia 2006 r., z tym że sąd apelacyjny złagodził wymierzoną karę do 15 lat pozbawienia wolności. W sprawie tej Rząd złożył deklarację jednostronną, w której przyznał, że doszło do naruszenia art. 2 Konwencji w związku ze śmiercią krewnej skarżących oraz art. 3 Konwencji w związku z niepodjęciem przez polskie władze odpowiednich środków w celu ochrony dwóch pierwszych skarżących przed złym traktowaniem przez ich ojca oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącym kwot po 26 000 euro dla dwóch pierwszych skarżących oraz kwoty 26 000 euro dla dwóch pozostałych skarżących tytułem zadośćuczynienia. Jednocześnie Rząd wezwał Trybunał do skreślenia skargi z listy spraw zgodnie z artykułem 37 ust. 1 lit. c Konwencji. Trybunał zaznaczył, że zagadnienia leżące u podstaw ww. skargi są przedmiotem ugruntowanego orzecznictwa Trybunału ustalonego wyrokiem z dnia 15 czerwca 2021 r. w sprawie Kurt przeciwko Austrii, skarga nr 62903/15, wyrokiem z dnia 9 czerwca 2009 r. w sprawie Opuz przeciwko Turcji, skarga nr 33401/02 oraz wyrokiem z dnia 15 września 2009 r. w sprawie *ES i Inni przeciwko Słowacji*, skarga nr 8227/04. Trybunał uznał, że warunki deklaracji są zgodne z przepisami Konwencji i jej Protokołów i nakazał wypłacenie kwot po 26 000 euro dla dwóch pierwszych skarżących (S. i T.) oraz kwoty 26 000 euro razem dla dwóch pozostałych skarżących (W. i M.) tytułem zadośćuczynienia stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione i skorzystał z prawa do wykreślenia skargi z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. c Konwencji.

W sprawie ***Sienkiewicz-Woskowicz przeciwko Polsce*** (skarga nr 32512/20) skarżąca podniosła zarzut naruszenia art. 10 Konwencji (wolność wyrażania opinii) z uwagi na prowadzone przeciwko niej postępowanie karne o zniesławienie. Postępowanie było w związku z publikacją przez nią artykułu na temat wypowiedzi radnego podczas sesji rady miasta dotyczącej zamknięcia tygodnika, którego skarżąca była redaktorem. W sprawie tej strony zawarły ugodę. Rząd przyznał, że doszło do naruszenia ww. przepisu Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącej kwoty 6 000 euro tytułem zadośćuczynienia. Trybunał zatwierdził powyższą ugodę uznając, że jej warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów i przyznał skarżącej kwotę 6 000 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione. Skarga została skreślona z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

Decyzje opublikowane w dniu 23 czerwca 2022 r.:

- w sprawie ***Dąbrowska i Inni przeciwko Polsce*** (skarga nr 48765/20 i inne) - ugody, decyzja z dnia 2 czerwca 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie ***Dulińska przeciwko Polsce*** (skarga nr 46146/21) - deklaracja jednostronna, decyzja z dnia 2 czerwca 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie ***Gmyz przeciwko Polsce*** (skarga nr 56778/18) - ugoda, decyzja z dnia 2 czerwca 2022 r. o skreśleniu z listy spraw;
- w sprawie ***Kwitowski przeciwko Polsce*** (skarga nr 51924/19) - deklaracja jednostronna, decyzja z dnia 2 czerwca 2022 r. o skreśleniu z listy spraw.

Mając na uwadze podobny przedmiot skarg, Trybunał rozpoznał sprawę ***Dąbrowska przeciwko Polsce*** (skarga nr 48765/20) łącznie z dwiema innymi

skargami: *Szulc przeciwko Polsce* (skarga nr 55545/20) i *Wojewoda przeciwko Polsce* (skarga nr 21684/21). Skarżący podnieśli zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z uwagi na przewlekłość postępowań cywilnych oraz art. 13 Konwencji z uwagi na brak skutecznego środka odwoławczego w prawie krajowym. W sprawach tych strony zawarły ugody. Rząd przyznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z powodu nadmiernej długości postępowania, jak również art. 13 Konwencji z powodu braku skutecznego środka odwoławczego oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącym zadośćuczynień w wysokości po 2 040 euro. Trybunał zatwierdził powyższe ugody uznając, że ich warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów i przyznał skarżącym kwoty w wysokości po 2 040 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skarg nie jest uzasadnione. Skargi zostały skreślone z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

W sprawie *Dulińska przeciwko Polsce* (skarga nr 46146/21) skarżąca podniosła zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z uwagi na przewlekłość postępowania cywilnego (postępowanie trwało ponad 4 lata i 2 miesiące) oraz art. 13 Konwencji z uwagi na brak skutecznego środka odwoławczego w prawie krajowym. W sprawie tej Rząd złożył deklarację jednostronną, w której przyznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 oraz art. 13 Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącej kwoty w wysokości 2 040 euro tytułem zadośćuczynienia. Trybunał uznał, że warunki deklaracji są zgodne z przepisami Konwencji i jej Protokołów i nakazał wypłacenie skarżącej kwoty w wysokości 2 040 euro tytułem zadośćuczynienia stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione i skorzystał z prawa do wykreślenia skargi z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. c Konwencji.

W sprawie *Gmyz przeciwko Polsce* (skarga nr 56778/18) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 10 Konwencji (prawo do wolności wyrażania opinii) w związku z toczącym się postępowaniem cywilnym, w którym zobowiązano go do opublikowania przeprosin za napisanie rzekomo znieważającego artykułu prasowego. W sprawie tej strony zawarły ugodę, na mocy której skarżący zgodził się na zrzeczenie się wszelkich dalszych roszczeń przeciwko Polsce, natomiast Rząd przyznał, że doszło do naruszenia art. 10 Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącemu zadośćuczynienia w wysokości 6 500 euro. Trybunał zatwierdził powyższą ugodę uznając, że jej warunki są zgodne z przepisami Konwencji i jej protokołów i przyznał skarżącemu kwotę w wysokości 6 500 euro stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione. Skarga została skreślona z listy spraw zgodnie z art. 39 Konwencji.

W sprawie *Kwitowski przeciwko Polsce* (skarga nr 51924/19) skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji z uwagi na przewlekłość postępowania karnego oraz art. 13 Konwencji z uwagi na brak skutecznego środka odwoławczego w prawie krajowym. Rząd złożył deklarację jednostronną, w której przyznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 oraz art. 13 Konwencji oraz zobowiązał się do wypłacenia skarżącemu kwoty w wysokości 5 580 euro tytułem zadośćuczynienia. Z uwagi na śmierć skarżącego dnia 7 czerwca 2021 r., Trybunał zgodził się na wstąpienie spadkobierców (żony i dwóch synów) w miejsce skarżącego. Trybunał uznał, że warunki deklaracji są zgodne z przepisami Konwencji i jej Protokołów i nakazał wypłacenie spadkobiercom skarżącego

wspólnie kwoty w wysokości 5 580 euro tytułem zadośćuczynienia stwierdzając jednocześnie, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest uzasadnione i skorzystał z prawa do wykreślenia skargi z listy spraw zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. c Konwencji.

Wszystkie powyższe orzeczenia Trybunału są dostępne w języku angielskim albo francuskim w bazie orzeczniczej Trybunału (<https://hudoc.echr.coe.int>), zaś wyroki w sprawach polskich dodatkowo umieszczone są w bazie przetłumaczonych na język polski orzeczeń Trybunału na stronie Ministerstwa Sprawiedliwości (<https://www.gov.pl/web/sprawiedliwosc>).

POZOSTAŁE INFORMACJE

Skrócenie terminu na wniesienie skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

W związku z wejściem w życie w dniu 1 lutego 2022 r. art. 4 Protokołu nr 15 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka termin na wniesienie skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka ulega skróceniu z 6 do 4 miesięcy od daty ostatecznego krajowego orzeczenia, wydanego w ramach wyczerpania krajowych środków odwoławczych. Nowy czteromiesięczny termin będzie miał zastosowanie wyłącznie do skarg, w których ostateczne orzeczenie krajowe zostało wydane w dniu 1 lutego 2022 r. albo po tej dacie. Zmiana terminu została przyjęta przez wszystkie państwa członkowskie Rady Europy w związku z ratyfikacją Protokołu nr 15 do Konwencji.

Wyrok w sprawie *CGAS przeciwko Szwajcarii* (skarga nr 21881/20)

W dniu 15 marca 2022 r. Europejski Trybunał Praw Człowieka wydał wyrok w sprawie *Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) przeciwko Szwajcarii* (skarga nr 21881/20). Wyrok dotyczy wprowadzonych ograniczeń dotyczących zgromadzeń i stowarzyszenia się w związku z trwającą pandemią COVID-19. Skarżący jest stowarzyszeniem z siedzibą w Genewie. Celem statutowym stowarzyszenia jest ochrona interesów pracowników, w szczególności w obszarze ochrony praw związkowych. W dniu 11 marca 2020 r. Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) ogłosiła pandemię COVID-19. Rada Związkowa Szwajcarii wprowadziła szereg ograniczeń praw i wolności obywatelskich w tym zakaz zgromadzeń publicznych powyżej pięciu osób. Z uwagi na wprowadzone obostrzenia stowarzyszenie odwołało zaplanowane na dzień 1 maja 2020 r. zgromadzenie publiczne. Skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 11 Konwencji (wolność zgromadzeń i stowarzyszenia się), wskazując na naruszenie jego prawa do zgromadzeń w związku z wprowadzonymi ograniczeniami związanymi z trwającą pandemią COVID-19 w Szwajcarii. Trybunał stwierdził, że wprowadzane ograniczenia wymagają uzasadnienia i kontroli sądowej, natomiast w omawianej sprawie zabrakło tejże kontroli. W związku z tym nie został spełniony test proporcjonalności. Ograniczenie zgromadzeń zostało wprowadzone na podstawie ustawy i każdorazowo wydawanego rozporządzenia Rządu zawierającego konkretne ograniczenia. Ponadto Trybunał uznał, że Rząd nie wyjaśnił dlaczego zakazał zgromadzeń publicznych, podczas gdy w omawianym okresie

świadczenie pracy w dużych zakładach pracy (liczących kilkaset osób) było dozwolone, z zastrzeżeniem przestrzegania zasad higieny. Co więcej, Trybunał stwierdził, że wprowadzona kara pozbawienia wolności oraz kara pieniężna za nieprzestrzeganie zakazu zgromadzeń była nadmierna. Z uwagi na powyższe, Trybunał uznał, że doszło do naruszenia artykułu 11 Konwencji i nakazał wypłacenie kwoty 3 000 euro tytułem zwrotu kosztów i wydatków.

Informacja o przetwarzaniu danych osobowych znajduje się pod adresem: <https://www.gov.pl/web/sprawiedliwosc/klauzula-informacyjna-o-przetwarzaniu-danych-osobowych>

Możesz [anulować subskrypcję](#) lub [zmienić dane kontaktowe](#) w dowolnym czasie.